

Willy Naessens

MIJN

Een leven als **10** ondernemer

GEBODEN

Opgetekend door Karel Cambien
Fotografie door Thierry Van Vreckem

Lannoo

Inhoud

1

Mijn leven en werk	6
--------------------	---

2

Mijn 10 geboden	38
-----------------	----

Gebod 1	Wees gezond en gelukkig	40
Gebod 2	Wees ambitieus en gemotiveerd	64
Gebod 3	Werk hard	78
Gebod 4	Zie en bestudeer kansen	90
Gebod 5	Omring je met bekwame medewerkers	106
Gebod 6	Delegeer goed	134
Gebod 7	Volg je concurrenten	144
Gebod 8	Besteed geld en tijd aan PR	152
Gebod 9	Draag zorg voor je bedrijfsimago	168
Gebod 10	Ga mee met je tijd	176

3

Wat brengt de toekomst?	184
-------------------------	-----

1

MIJN LEVEN EN WERK

Wie weleens het tv-programma *The Sky is the Limit* heeft gezien, denkt misschien dat ik als succesrijk ondernemer of als rijke burger geboren ben. Niets is minder waar. Ik kom uit een heel eenvoudig landbouwersgezin. Ons ouderlijk huis, annex landbouwgrond, stond pal naast de site waar zich nu het hoofdkwartier van de Willy Naessens Group bevindt. In Elsegem, op de boerderij van mijn ouders, ben ik grootgebracht. Ik ben geboren in Oudenaarde in het gezegende jaar 1939 en nog wel op Valentijnsdag (14 februari).

Mijn ouders waren het soort mensen dat een leven lang één mantra volgt: hard werken. Hard labour, daar ging het om. Als kind was het de logica zelve om mee de handen uit de mouwen te steken. Op een boerderij is er altijd werk, daar hoefde niemand vragen bij te stellen. Die honderden uren ‘kinderarbeid’ geven me tot op de dag van vandaag een goed en voldaan gevoel. Ik heb een mooie jeugd gehad. Zolang er actie was, kon ik mijn hartje ophalen.

Naar school gaan was minder aan mij besteed, al moest dat natuurlijk wel. Mijn interesse voor de schoolbanken was altijd lauw. Toch hadden mijn ouders heus wel een idee waar het naartoe moest met hun kinderen. De andere landstaal, Frans, leren zou mij vooruithelpen in het leven, was hun redenering. En dus werd ik, na de dorpsschool en een verblijf in de colleges van Eine en van Waregem, op internaat gestuurd in het Waalse Pecq. Dat ik vandaag goed Frans spreek, is nog altijd te danken aan die passage.

Toen ik op een mooie dag werd weggestuurd van de kostschool in Pecq – ik was veertien en een kwajongensstreek leidde naar de exit – vond ik het niet eens erg dat mijn vader me voorstelde om thuis een handje te helpen. Liever vuile handen op de boerderij dan nette handen in de klas.

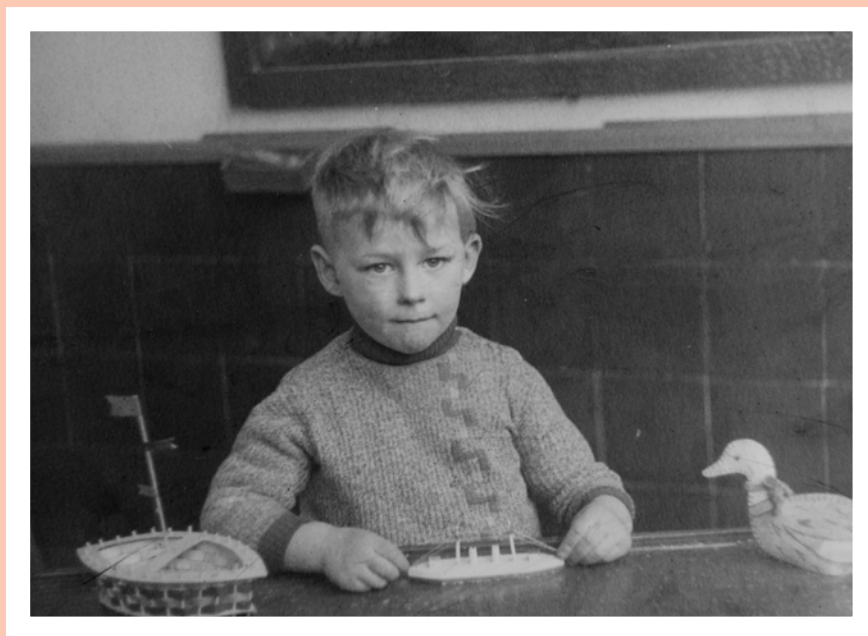
Werken en genieten

Mijn ouders, Gerard Naessens en Maria Depreester, waren hardwerkende mensen. Ik heb het dus van geen vreemden. Mijn vader was een molenaar en had een klein landbouwbedrijfje. Die boerderij staat er nog altijd. Op een terrein van zes hectare kweekte hij wat rundvee. Vader stond vooral in voor het commerciële en ging bij particulieren en boeren langs om zakken graan te verkopen. Moeder was actief in de molen zelf en werkte zich uit de naad om de zakken graan te verpakken.

Mijn vader Gerard was meer dan alleen maar een harde werker. Hij was ook een echte levensgenieter en erg sociaal gedreven. Als klanten thuis hun goederen kwamen ophalen, konden ze steevast rekenen op een *dreupel* bij de koffie. Dat hoorde zo, vond mijn vader. Zoals hij ook vond dat hij voor de lokale gemeenschap iets moest doen. Zo richtte hij een petanqueclub op en organiseerde hij jaarlijks een volksbal onder de noemer *Levensvreugde*. Daar kwam dan het hele dorp op af, voor een natje en een droogje en voor de muziek en de dans. Wij, de kinderen, hielpen mee waar het kon. Mooie jeugdherinneringen.

Thuis waren we met drie zonen, waarvan één zoon helaas na achttien maanden gestorven is door een ongelukkige val van een stoel. Mijn broer Martin werkte als garagist en mecanicien in de Ford-garage van Oudenaarde. We hebben een goede band. Voor hem was alles altijd goed, het was allerm minst een moeilijke jongen. Dat bleek ook toen ik, na het overlijden van mijn ouders, het ouderlijke huis wilde kopen, met de bijbehorende grond. Ik liet ook mijn oog vallen op een aanpalend perceel. De notaris zei me:

MIJN LEVEN EN WERK

Willy als kleine jongen en in de dorpsschool in Elsegem.

WIE BEN IK?

‘Doen, want zo’n kans zal zich geen tweemaal voordoen in uw leven.’ Voor mijn broer was het allemaal goed.

Als kind maakte ik de oorlogsjaren mee, maar daar herinner ik me weinig of niets van. Elsegem lag ook niet bepaald in de frontlijn, het was er al die jaren relatief rustig. We zijn met het gezin een keer voor vier dagen gevlucht naar Kooigem, maar de vijfde dag stonden we alweer in ons eigen huis. Eén oorlogsherinnering staat wel voorgoed in mijn geheugen gegrift. Toen een aantal Duitse vliegende bommen over Elsegem vloog, richting het Verenigd Koninkrijk, maakte dat diepe indruk.

Van school gestuurd

Het ondernemerschap heeft er altijd diep in gezeten bij onze familie. André Naessens, de broer van mijn vader, was zelfs een fenomeen. Hij maakte na de oorlog de eerste radio’s en televisies. Dat was toen nog ongezien. Zijn bedrijf Anex was een begrip in de streek. Mijn vader had zijn broer geld toegestopt om de zaak op te starten. Als borg op de lening werden op onze zolder thuis een vijftal televisies in dozen gestald. Op het hoogtepunt van Anex werkten er tweehonderd mensen voor het assemblagebedrijf. Naar verluidt kwamen zelfs mensen van Barco incognito het bedrijf van mijn oom bezoeken, om te zien hoe hij dat allemaal deed.

Ik ging naar de plaatselijke dorpsschool van Elsegem, nu een deelgemeente van Wortegem-Petegem. Maar ik was amper acht jaar toen ik naar het internaat van Eine (École de la Visitation) werd gestuurd. Mijn pa had daar een goede reden voor. Hij wilde absoluut dat ik

Ik ben anders dan de anderen

De mensen zeggen me soms:
'Willy, je bent toch een bijzonder
iemand, anders dan alle anderen.'
Ze vragen zich dan ook af hoe
dat komt. Ik denk dat ik het ant-
woord weet. Mijn grootmoeder en
mijn grootvader woonden samen
onder één dak met de broer van
mijn grootvader. Blijkbaar was
mijn grootvader veel uithuizig. Het
verhaal wil dat mijn vader zou zijn
verwekt door die inwonende broer.
Vreemd, bijzonder, maar in die tijd
kon dat allemaal. De volkswijsheid
zegt ook dat niet de eerste gene-
ratie, maar de tweede generatie
de genen erft. Ik denk dus dat ik
dat bijzonder excentrieke en flam-
boyante heb van mijn grootouders.

**‘Niet kakelen,
eieren leggen: dat is de
boodschap’**

het Frans snel meester zou worden. Als kind had ik het moeilijk met die scheiding van thuis. We mochten maar twee keer per semester naar huis. In vooraf bepaalde week-ends mochten de ouders wel op bezoek komen. Het internaat was een nonnenschool. Ik herinner me dat zuster Germaine graag een tik gaf op de *billekes* van de opgroeiende kinderen. Zoals ik me ook herinner dat er bij een schoonmaak in een kelder zowaar een muis vanonder haar habijt schoot. Hilariteit alom natuurlijk.

Toen ik twaalf werd, wachtte de middelbare school. Van Eine verhuisde ik naar het handelscollege van Waregem, alweer een internaat. Mijn leraar, mijnheer Constant, maakte na één jaar de balans op: ik was sterk in rekenen en handel, maar dat was het zo ongeveer. Op de schoolbanken zitten was niet bepaald mijn favoriete tijdverdrijf. De eerste kennismaking met het andere geslacht – mijn eerste *liefke* heette Nicolleke – hield me meer bezig.

Na een jaar kostschool in Waregem volgde de verhuizing naar het internaat en de staatsschool van Pecq. Vanuit Elsegem fietste ik elke week 29 kilometer naar mijn nieuwe thuis, door weer en wind. Daar maalden we niet om. Maar wat hebben we daar toch *toeren* uitgehaald! Als het kermis was in Pecq, wilden we daar als jonge tieners graag bij zijn. Samen met mijn vriend, meneer Verstraete, smeedde ik een plan met een vluchtroute uit het internaat richting kermis en richting mijn tweede liefde, Geneviève Noiret. Op de kermis botsten we toch wel op onze surveillant, zeker! We werden prompt van school gestuurd. Die nacht sliepen we in het lokale dorpscafé Le Drapeau Belge, waar we onderdak kregen. Drie dagen voor de zomervakantie kwam ik vervroegd thuis. Ik vertelde mijn ouders dat de school dat jaar wat vroeger was gestopt. Het

'Vervlogen tijden en verloren grandeur. Dat vind ik fantastisch. Ik verzamel alles wat oud is: vulpenen, koetsen, wandelstokken, hoeden.'

merkwaardigste was nog dat ik noch mijn ouders achteraf nog iets hebben vernomen van die school. Het betekende meteen ook het einde van mijn schoolgaande jeugd. Dat was nog de tijd dat studeren, laat staan verder studeren, niet zo nodig hoefde. Ik liet mijn ouders verstaan dat ik er niets aan had om naar school te gaan. ‘Ach,’ zei mijn vader, ‘geen probleem, er is thuis werk genoeg.’

Wilde jaren

En dus mocht ik, amper veertien, jarenlang – tot mijn zeventiende – thuis allerlei werkjes opknappen. Dat begon met grasmaaien en de dieren voederen. Het evolueerde snel naar een meer commerciële job, zoals zakken bloem gaan verkopen bij de boeren in de regio. Bij het afrekenen vroeg ik altijd wat meer geld, voor mijn eigen portemonnee. *Ni vu ni connu*. Ach, in die tijd kon dat nog allemaal. Met dat ‘bijeengespaarde’ geld haalde ik mijn rijbewijs, zodat mijn verplaatsingen – en ook de avondjes uit – niet langer met de fiets dienden te gebeuren. Toen ik zestien werd, had ik mijn rijbewijs al op zak, op voorwaarde van een toeslag van 450 Belgische frank aan de verzekeringsmaatschappij.

Op die leeftijd zelf een auto kopen zat er echter niet in. Voor de weekenduitstapjes richting Waregem, Nokere of Kortrijk huurde ik dan maar – zonder medeweten van mijn ouders, stel je voor! – een Chevrolet. En of dat indruk maakte bij de *copains* en bij de meisjes! Mijn vrienden van toen waren onder meer Georges Eeckhout, André Tytgat en Roeland Van Marcke. Wat hebben we wilde avonden beleefd, en daar is weinig van overdreven. Een vrijpartijtje

Willy, de zanger

— door broer Martin Naessens

‘Op Radio Vlaanderen in Kortrijk werd een zangcrochet gehouden. Willy was toen 22 of 23 jaar. Hij besloot, samen met bakker Roger Voet, om zich in te schrijven voor het zangconcours. Alle bewoners van Elsegem zaten aan de radio gekluisterd om naar deze zangtalenten te luisteren. Willy was enorm nerveus. Zo nerveus dat hij na het eerste refrein zijn tekst helemaal vergat. Einde zangcarrière.’

op de achterbank van de ruime wagen. Een café op stelten zetten. Conservenblikken hangen aan auto's van anderen. *Blutsen* rijden. Rondjes geven voor het hele café. Schilderijen van de muren halen in de gelagzaal. De veren van een matras rondstrooien in het café. Het hoorde er allemaal bij. Tegelijk zorgden we er als grootverbruikers ook altijd voor dat we in een goed blaadje stonden bij de cafébaas. Maar brave jongens? Nee, dat waren we bepaald niet.

Eén keer hebben we het wel zeer bont gemaakt. Plaats van het gebeuren was café Centrum in Kerkhove. In de nachtelijke uren waren we weer eens op zwier en wie zat – of beter: wie hing – daar aan de toog? Onze postbode Urbain, goed beschonken. We hebben hem nog wat meer laten drinken, en met hem gesold. We zetten hem bijvoorbeeld op de *baskuul*, om hem te wegen. Of we deden flink wat water en bloem in zijn pet. Kwajongensstreken, zeg maar, tot hij zijn naam bijna niet meer kon zeggen. We hebben de brave man diezelfde nacht nog thuis bij zijn eega Irma afgezet, besmeurd en zo dronken dat het niet meer mooi was om te zien. Zijn postzak gooiden we op het dak van zijn huis. Ach, de wilde tienerjaren van toen. Het bleef zonder gevolg. Ja, je moet soms geluk hebben in het leven.

Geboren ondernemer

In mijn geboortedorp Elsegem, waar ik tot mijn tiende naar school ging, kenden we destijds welgeteld één jongen die naar de universiteit was gegaan. Hij was de uitzondering op de regel dat je een stiel moest leren.

Dat hoefden ze mij geen twee keer te zeggen. Ik wilde van jongs af aan graag ondernemen, de school boeide